

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Rutschem ve věci

žalobce: **J. B.**
zastoupený JUDr. Ing. Zbyňkem Kiesewetterem, advokátem
sídlem Nad Šárkou 766/58, 160 00 Praha 6, Dejvice

proti
žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**
sídlem Křížová 1292/25, 225 08 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 20. listopadu 2025, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalovaná rozhodnutím ze dne 20. 11. 2025, č. j. X, zamítla námitky žalobce a potvrdila rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení č. II č. j. X ze dne 29. 9. 2025, kterým stanovila podle § 56 odst. 1 písm. e) a § 41 odst. 3 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále také jen „ZDP“) a s přihlédnutím k čl. 46 nařízení 883/2004, že se žalobci od 24. 2. 2025 zvyšuje výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně. Invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně činí 4 790 Kč měsíčně.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce v žalobě uvedl, že jeho zdravotní stav byl posouzen jako invalidita III. stupně s datem vzniku invalidity 24. 2. 2025. Ode dne 6. 5. 2025 vyplácela žalovaná žalobci invalidní důchod v prozatímní výši 11 170 Kč. Dne 29. 9. 2025 žalovaná stanovila invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 4 790 Kč měsíčně.
3. K jednotlivým žalobním bodům žalobce uvedl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť neobsahuje úplný, transparentní a ověřitelný výpočet dávky, ačkoliv výše dávky je jediným sporným bodem.
4. Dále uvedl, že se žalovaná v rozhodnutí o námitkách nevypořádala s jeho podstatnou námitkou, ve které poukazoval na nevysvětlitelný rozpor mezi prozatímní dávkou a konečnou dávkou. Dodal, že opatření z 8. 4. 2025 obsahuje vstupní údaje a výpočet, zatímco napadené rozhodnutí uvádí pouze mechanický přepočet.
5. Žalobce namítl, že za tohoto stavu nemůže soud přezkoumat zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť není zřejmé, z jakých skutkových podkladů a úvah žalovaná vyšla.
6. V dalším žalobním bodě žalobce namítal porušení hmotněprávních předpisů, konkrétně uvedl, že žalovaná pouze ztrojnásobila dávku z původní invalidity I. stupně. Žalobce má za to, že výpočet žalované je chybný, jelikož neprovedla zákonný výpočet dávky. K tomu žalobce v žalobě podrobněji rozepsal vlastní výpočet, přičemž mu vyšla částka 12 030 Kč.
7. Ve třetím žalobním bodě žalobce namítl porušení procesních předpisů, nedostatečné zjištění skutkového stavu a podkladů pro rozhodnutí. Žalovaná dle žalobce porušila zásady správního řízení tím, že neopatřila nebo v řízení nezpřístupnila podklady nezbytné pro kontrolu správnosti výpočtu.
8. Žalobce dále namítal nesoulad s unijními koordinačními pravidly – chybějící porovnání nezávislé a poměrné dávky. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by žalovaná provedla a doložila porovnání částek jako základní výměra a procentní výměra. Žalobce poukázal, že krajské soudy ve věcech důchodového pojištění opakovaně vycházejí z toho, že podle čl. 52 odst. 1 nařízení (ES) č. 883/2004 má příslušná instituce dávku vypočítat dvojím způsobem. Soudní praxe pak dovozuje, že pokud správní orgán provede oba výpočty, musí být v rozhodnutí přezkoumatelně popsáno, jaký byl výsledek obou výpočtů a proč byla přiznána konkrétní částka.
9. V posledním žalobním bodě žalobce namítal vnitřní rozpornost a neprokázanou poměrnou výši, zejména u základní výměry. Žalovaná tvrdí, že žalobci náleží důchod v poměrné výši z důvodu pojištění získaných také v jiném členském státě; k tomu žalobce namítá, že musí být v rozhodnutí přezkoumatelně vysvětleno, zda a jak byla základní výměra stanovena, jak se tento poměr promítl do výsledné základní i procentní výměry, jakým způsobem žalovaná porovnála základní výměru a procentní výměru a proč vyšla výsledná částka právě 4 790 Kč.
10. Závěrem navrhl, aby soud napadené i prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované, replika žalobce, duplika žalované, vyjádření žalobce k duplice

11. Žalovaná předně stručně shrnula historii žalobcova invalidního důchodu od roku 2008. Dále uvedla, že co se týče onoho „opatření“ z 8. 4. 2025, byl žalobce v odůvodnění zcela

jasně poučen [v duchu čl. 50 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 987/2009] mj. o tom, že [...] *pokud kterákoli instituce v průběhu vyřizování žádosti o důchod zjistí, že žadatel má v souladu s čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení 883/2004 nárok na tzv. nezávislou důchodovou dávku podle použitelných právních předpisů (tj. na důchod, který náleží výhradně podle českých právních předpisů), vyplatí tuto dávku neprodleně. Tato platba se považuje za prozatímní, může-li být výše poskytnuté částky ovlivněna výsledkem zpracování žádosti, tedy zejména došetřením dob pojištění, které účastník řízení získal v jiném členském státě [...]* Podle posudku Institutu posuzování zdravotního stavu ze dne 26. 2. 2025 byl účastník řízení [...] uznán od 24. 2. 2025 invalidním pro invaliditu třetího stupně [...] Po ukončení důchodového řízení bude vydáno rozhodnutí o nároku na invalidní důchod pro invaliditu třetího stupně a vyplacené prozatímní dávky/částky budou zúčtovány.

12. Oním „definitivním“ rozhodnutím č. II z 29. 9. 2025 žalovaná žalobci také s účinností od 24. února 2025 zvýšila invalidní důchod pro invaliditu prvního stupně na invalidní důchod pro invaliditu stupně třetího.
13. Žalovaná uvedla, že srovnávat rozhodnutí ryze předběžné povahy, respektive na jeho základě poskytované plnění, postrádá zde jakékoli právní ratio. Možné snad legitimní očekávání načrtnutého (tušeného) obsahu nemůže být založeno výlučně subjektivní úvahou. Jaké že konkrétní rozsudky krajských soudů (v bodě III odst. 4 žaloby dovolávaná a zaužívaná „soudní praxe“) – ve skutkově shodných věcech – potvrzují „chybějící porovnání nezávislé a poměrné dávky“, žalobce sebemeně neupřesňuje.
14. Zopakovala, že zde v žádném případě nešlo o přiznání důchodu. Na pozadí již prve přiznaného dochází totiž toliko ke změně/změnám stupně invalidity. Ergo nová výše invalidního důchodu (nyní pro invaliditu třetího stupně) se stanovila výhradně z doposud vypláceného invalidního důchodu pomocí příslušného koeficientu. Měl-li žalobce jakékoli výtky vůči vlastnímu rozhodnutí z 11. ledna 2010, čj. 760 909 8761/428, mohl jistě využít dostupné opravné prostředky. Nestalo se tak.
15. Pokud jde o namítanou nepřezkoumatelnost, tu pak není namístě ztotožňovat s čistě nenaplněnou subjektivní představou žalobce o tom, jak podrobně mělo být rozhodnutí odůvodněno.
16. Žalovaná má za to, že předepsaným požadavkům plně dostála. Rozebírat principy výpočtu, jež notabene normuje obecně závazná právní úprava, nepokládá za obligatorní součást rozhodnutí. Ostatně i Nejvyšší správní soud připustil, že ani není reálné chtít po správních orgánech, aby v odůvodnění popisovaly matematické postupy, které zpracoval užitý aplikační program (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu z 18. července 2018, čj. 10 Ads 59/2018–45). Nadto zde veškeré vstupní parametry žalobce obdržel již prve, a to způsobem zcela transparentním (blíže viz rozhodnutí č. II ze dne 29. září 2025, čj. X, ve světle rozhodnutí z 11. ledna 2010, čj. 760 909 8761/428, jakož i rozhodnutí č. I z 29. září 2025, čj. X).
17. Žalovaná tudíž navrhla, aby soud žalobu coby nedůvodnou zamítnul.
18. V replice ze dne 23. 4. 2026 žalobce uvedl, že vyjádření žalované žalobní argumentaci nevyvrací. Naopak potvrzuje, že napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí č. II trpí zásadním nedostatkem odůvodnění. Žalovaná totiž až ve vyjádření k žalobě doplňuje skutečnosti, které v napadeném rozhodnutí buď vůbec nejsou, nebo v něm nejsou vysvětleny v rozsahu umožňujícím soudní přezkum. Právě tyto skutečnosti však měly být

srozumitelně a přezkoumatelně uvedeny již v napadeném rozhodnutí. Nelze je nahrazovat až procesní obranou v soudním řízení.

19. Žalobce uvedl, že žalovaná staví svoji obranu převážně na tvrzení, že v dané věci nešlo o nové přiznání důchodu, nýbrž pouze o změnu stupně invalidity, a že proto postupovala podle § 41 zákona č. 155/1995 Sb. To však samo o sobě spor neřeší.
20. Žalobce netvrdí, že žalovaná nesměla při změně stupně invalidity vycházet z koeficientního přepočtu procentní výměry. Žalobce namítá, že žalovaná nevysvětlila, z jakých konkrétních podkladů při tomto postupu vyšla a jak se tento postup promítl do konečné částky 4 790 Kč, a to zejména ve vztahu k předchozí prozatímní výplatě 11 170 Kč.
21. Žalovaná dle žalobce správně uvádí, že čl. 50 odst. 1 nařízení (ES) č. 987/2009 umožňuje vyplatit v průběhu řízení prozatímní dávku, je-li zjištěn nárok na nezávislou dávku podle čl. 52 odst. 1 písm. a) nařízení (ES) č. 883/2004. Z toho však neplyne, že konečné rozhodnutí může rezignovat na vysvětlení, proč byla konečná dávka stanovena výrazně nižší částkou.
22. Naopak, právě proto, že žalovaná sama předtím žalobci sdělila konkrétní vstupní údaje a konkrétní prozatímní částku 11 170 Kč, byla v konečném rozhodnutí povinna srozumitelně objasnit, které rozhodné skutečnosti vedly k tomu, že konečný důchod činí jen 4 790 Kč.
23. Jestliže je konečný důchod odvozen od historicky stanoveného dílčího důchodu, muselo být v rozhodnutí minimálně jasně vysvětleno, že žalovaná nenavrací výpočet „od nuly“, ale navazuje na dříve stanovenou dílčí dávku, že základní výměra 860 Kč představuje dílčí základní výměru pro rok 2025, z jakého poměru dob pojištění tato dílčí částka vychází a proč v dané věci nepřipadá v úvahu zachování prozatímně vyplácené nezávislé dávky.
24. K tomu žalobce odkazuje zejména na rozsudek NSS ze dne 15. 2. 2012, č. j. 6 Ads 8/2012-28, podle něhož se náležitosti odůvodnění podle § 68 odst. 3 správního řádu uplatní i ve věcech důchodového pojištění a od 1. 1. 2010 není žádného důvodu neklást na rozhodnutí ČSSZ o námitkách stejné požadavky na jasnost, srozumitelnost a úplnost odůvodnění jako v ostatních věcech. Z uvedeného rozhodnutí rovněž plyne, že ČSSZ je povinna uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání, úvahy při hodnocení podkladů a vypořádání námitek účastníka.
25. Žalobce v této souvislosti setrvává na tom, že není nutné, aby žalovaná v rozhodnutí opisovala všechny interní matematické operace aplikačního programu, je však nezbytné, aby uvedla rozhodné vstupní údaje a srozumitelně vysvětlila, jak k výsledné částce dospěla a aby se konkrétně vypořádala s podstatnou námitkou žalobce, totiž s dramatickým rozdílem mezi částkou 11 170 Kč a částkou 4 790 Kč.
26. Vyjádření žalované neodstraňuje žalobou vytýkaný deficit. Naopak ukazuje, že bez dodatečného doplňování argumentace v soudním řízení napadené rozhodnutí neobstojí.
27. I kdyby soud nepřisvědčil všem dílčím úvahám žalobce o tom, jak měla být správná výše dávky stanovena, stále platí, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno již pro nepřezkoumatelnost. Z něj samotného totiž není zřejmé, na základě jakých konkrétních podkladů a úvah žalovaná dospěla ke konečné částce 4 790 Kč a proč se tak výrazně odchýlila od předtím přiznané prozatímní dávky 11 170 Kč.

28. V duplice pak žalovaná odkázala na vyjádření k žalobě a dodala, že podstata snah žalobce zvrátit žalované rozhodnutí je přitom dobře patrná z obsahu jeho podání ze 7. října 2025, totiž pobírat i nadále plnění v rozsahu poskytovaném na základě rozhodnutí ryze předběžné povahy, nikoli tedy snad samoučelně upřímný zájem na dosahování právní čistoty na poli výkonu veřejné správy (administrativněprávních vztahů), realizovaný prostřednictvím akademických sporů na téma žádoucí kvality odůvodnění správních rozhodnutí apod.
29. Žalovaná uzavřela, že pokud jde o závěrečný, resp. nový návrh („*I kdyby soud nepřisvědčil všem dílčím úvahám žalobce o tom, jak měla být správná výše dávky stanovena, stále platí, že napadené rozhodnutí musí být zrušeno již pro nepřezkoumatelnost*“), obává se, že takto položený petit – právě vzhledem k namítané absolutní nepřezkoumatelnosti naříkaného rozhodnutí – může působit až poněkud rozporně.
30. K duplice žalované podal žalobce ještě vyjádření ze dne 27. 5. 2026, v níž zopakoval podstatu svých předchozích tvrzení. Žalovaná dle jeho názoru nijak neodstranila zásadní deficit odůvodnění ohledně rozdílu mezi částkou 11 170 Kč a částkou 4 790 Kč. Setrval na svém závěru o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

31. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a vycházel přitom ze zjištěného skutkového a právního stavu ke dni napadeného rozhodnutí (§ 77 odst. 2 s. ř. s.). Žalobu důvodnou neshledal.
32. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobce i žalovaný po řádném poučení, že mohou vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání, souhlasili, aby soud rozhodl bez jednání.
33. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalobci byl v minulosti přiznán částečný invalidní důchod od 2. 3. 2008 ve výši 953 Kč měsíčně, následně od 1. 8. 2008 ve výši 1 040 Kč měsíčně a od 1. 1. 2009 ve výši 1 069 Kč měsíčně. Dne 27. 1. 2025 požádal žalobce o přiznání invalidního důchodu. Žalovaná dne 2. 4. 2025 vyzvala žalobce, aby jí sdělil, zda požaduje přiznání invalidního důchodu i ze Slovenské republiky, jelikož tam konal výdělečnou činnost. Žalobce písemně potvrdil, že žádá o posouzení nároku na invalidní důchod i ze Slovenské republiky. Dne 8. 4. 2025 přiznala žalovaná žalobci invalidní důchod pro invaliditu III. stupně v prozatímní výši 11 170 Kč měsíčně. Dne 29. 9. 2025 vydala žalovaná rozhodnutí č. I, v němž se věnovala zvýšení základní výměry invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně a jeho doplatku. Stejněho dne vydala rozhodnutí č. II, kterým stanovila žalobci invalidní důchod pro invaliditu III. stupně ve výši 4 790 Kč měsíčně. Proti rozhodnutí č. II podal žalobce námitky, o nichž žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno shora. Proti rozhodnutí č. I. žalobce námitky nepodával.
34. Předmětem sporu je tak pouze stanovená výše invalidního důchodu pro invaliditu III. stupně.
35. Soud při posouzení věci vycházel z následující právní úpravy:
36. Podle § 56 odst. 1 písm. e) ZDP zjistí-li se, že se změnily skutečnosti rozhodné pro výši důchodu nebo pro nárok na jeho výplatu, postupuje se obdobně podle ustanovení písmene b) nebo c).
37. Ustanovení § 41 odst. 3 ZDP ve znění účinném ke dni napadeného rozhodnutí uvádí, že při změně stupně invalidity se nově stanoví výše procentní výměry invalidního důchodu, a to ode dne, od něhož došlo ke změně stupně invalidity. Nová výše procentní výměry invalidního důchodu se stanoví jako součin procentní výměry invalidního důchodu, který náležel ke dni, který předchází dni, od něhož dochází ke změně stupně invalidity, a koeficientu přepočtu podle přílohy č. 2 k tomuto zákonu. Při změně výše invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně na výši invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně činí koeficient přepočtu 3,0.
38. Čl. 46 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 883/2004 (dále jen „nařízení“) upravuje osoby, na které se vztahují pouze právní předpisy typu B nebo právní předpisy typu A i B:
 1. Osoba, na kterou se postupně nebo střídavě vztahovaly právní předpisy dvou nebo více členských států, z nichž alespoň jedny nejsou právními předpisy typu A, má nárok na dávky podle kapitoly 5, která se použije obdobně s přihlédnutím k odstavci 3.

2. Pokud se však na dotyčnou osobu předtím vztahovaly právní předpisy typu B a je postižena pracovní neschopností vedoucí k invaliditě, přičemž se na ni vztahují právní předpisy typu A, má nárok na dávky podle článku 44 za předpokladu, že: — splňuje podmínky buď výlučně uvedených právních předpisů, nebo jiných předpisů téhož typu, případně s přihlédnutím k článku 45, avšak bez uplatnění dob pojištění nebo bydlení získaných podle právních předpisů typu B, a — neuplatňuje žádné nároky na dávky ve stáří s přihlédnutím k čl. 50 odst. 1.
3. Rozhodnutí instituce členského státu o stupni invalidity žadatele je závazné pro instituci kteréhokoli jiného dotčeného členského státu, pokud je v příloze VII potvrzena shoda mezi právními předpisy těchto členských států o podmínkách týkajících se stupňů invalidity.

39. Čl. 52 nařízení se týká přiznání dávek:

1. Příslušná instituce vypočte výši náležející dávky:
 - a. podle právních předpisů, které uplatňuje, a to pouze pokud jsou splněny podmínky nároku na dávky výhradně podle vnitrostátního práva (nezávislá dávka);
 - b. výpočtem teoretické výše a následně skutečné výše dávky (poměrná dávka) takto: i) teoretická výše dávky se rovná dávce, kterou by dotyčná osoba měla nárok, pokud by všechny doby pojištění nebo bydlení získané podle právních předpisů ostatních členských států byly získány ke dni přiznání dávky podle právních předpisů, které uplatňuje. Pokud podle těchto právních předpisů výše dávky nezávisí na délce získaných dob, považuje se uvedená výše za teoretickou výši; ii) příslušná instituce pak stanoví skutečnou výši poměrné dávky tak, že použije na teoretickou výši poměr mezi délkou dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů, které uplatňuje, a celkové délky dob získaných před vznikem sociální události podle právních předpisů všech dotčených členských států.
2. Kde je to vhodné, použije příslušná instituce na výši vypočtenou podle odst. 1 písm. a) a b) všechna pravidla týkající se snížení, pozastavení nebo odnětí podle právních předpisů, které uplatňuje, a v mezích stanovených v člancích 53 až 55.
3. Dotyčná osoba má nárok na to, aby jí příslušná instituce každého členského státu vyplácela vyšší z částek vypočtených podle odst. 1 písm. a) a b).

40. A nyní k jednotlivým žalobním námitkám.

41. Ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu zakládá správnímu orgánu povinnost řádně odůvodnit své rozhodnutí a vyjádřit právní názor k předmětné otázce jednoznačným a srozumitelným způsobem. Pakliže správní orgán dostojí předestřeným požadavkům, nemůže závěr o nepřezkoumatelnosti jeho rozhodnutí pro nedostatek důvodů obstát (obdobně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2007, č. j. 7 As 34/2006–76). Skutečnost, že účastník řízení s důvody, kterými správní orgán podpořil výrok svého rozhodnutí, nesouhlasí, nepředstavuje jeho nepřezkoumatelnost.
42. Jak prvostupňové rozhodnutí, tak zejména napadené rozhodnutí (přičemž rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek), se dle názoru soudu otázkou výše invalidního důchodu žalobce zabývala způsobem srozumitelným a dostatečně objasněným a odůvodněným, tedy způsobem přezkoumatelným.

43. Žalovaná se v souvislosti s tím zabývala jednak procentní výměrou pro invaliditu třetího stupně, kdy (na základě předchozího podrobného objasnění) vyšla z procentní výměry invalidního důchodu pro invaliditu prvního stupně před provedenou změnou stupně invalidity ve výši 1 310 Kč měsíčně. Vynásobením této částky koeficientem 3,0 pak vypočetla procentní výměru invalidního důchodu pro invaliditu třetího stupně ve výši 3 930 Kč měsíčně (viz zejména str. 7 napadeného rozhodnutí dole).
44. Pokud jde o základní výměru invalidního důchodu, tak ta v dílčené výši od 1. 1. 2025 činila 860 Kč měsíčně. Součet základní výměry a procentní výměry pak dává celkovou výši žalobcova invalidního důchodu třetího stupně od 24. 2. 2025, tedy částku 4 790 Kč měsíčně (viz zejména str. 8 napadeného rozhodnutí nahoře).
45. V podrobnostech odkazuje krajský soud na obsah prvostupňového rozhodnutí, tak zejména na obsah odůvodnění napadeného rozhodnutí, kde se žalovaná podrobně zabývala tím, na základě jakých předpokladů k výši procentní i základní výměry (viz shora) dospěla. Velmi podrobný výpočet této částky je uveden rovněž v rozhodnutí č. I ze dne 29. 9. 2025, č.j. X. Toto rozhodnutí je součástí správního spisu. Žalovaná objasnila, proč základní výměru posuzovala v dílčené výši. Krajský soud nepovažuje za potřebné výpočty správních orgánů znovu rozepisovat, protože by tyto výpočty, které považuje za správné, pouze opisoval.
46. Při zjišťování skutečné výše tzv. dílčího důchodu bylo postupováno v souladu s článkem 52 odst. 1 písm. b) nařízení č. 883/2004, kdy se teoretická výše důchodu upraví v poměru dob pojištění získaných podle českých právních předpisů k celkové době pojištění získané ve všech členských státech EU.
47. Soud tedy znovu vyjadřuje svůj nesouhlas s názorem žalobce, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Dle soudu je zcela patrné, jak žalovaná k výpočtu došla a jakými se řídila právními předpisy. Výpočet výše invalidního důchodu žalobce pak provedla v souladu s nimi.
48. Žalobcem představený vlastní výpočet výše předmětné dávky není dle soudu relevantní pro zpochybnění výše invalidního důchodu, jak k ní ve shodě dospěly správní orgány obou stupňů.
49. K námitce vnitřní rozpornosti, resp. výše předběžné dávky soud dává za pravdu žalované, jelikož šlo o rozhodnutí předběžné povahy. O tom byl žalobce informován, nemohl proto důvodně očekávat, že bude souhlasit s finální výší přiznané dávky invalidního důchodu.
50. K námitce porušení procesních předpisů a nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu soud uvádí, že pokud měl žalobce za to, že správní spis v jeho věci neobsahuje přesné či úplné údaje, bylo na něm, aby předložil správním orgánům příslušné důkazy osvědčující dobu pojištění, což ovšem neučinil. Žalobce, na němž spočívá důkazní břemeno ve smyslu § 52 správního řádu, nepředložil při podání žaloby ani v průběhu soudního řízení žádné důkazy, na jejichž základě by bylo možno dospět k závěru, že byly zjištěny nové rozhodné skutečnosti mající vliv na výši invalidního důchodu, které by mohly být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí žalované.
51. K námitce nesouladu s unijními pravidly soud sděluje, že čl. 52 nařízení umožňuje realizovat princip rovnosti nakládání s dobami pojištění získanými v různých členských státech na základě mechanismu sčítání dob, které se použijí pro výpočet tzv. teoretické dávky. Ta je následně v poměru získaných dob pojištění „dílčena“ v poměru k době

pojištění získané v tom členském státě, jehož nositel pojištění (kompetentní instituce) rozhoduje o přiznání důchodové dávky. Smyslem tohoto článku je na základě právní fikce umožnit pojištěnci splnění podmínek potřebné doby pojištění pro získání nároku na dávku podle vnitrostátních předpisů členského státu, v němž pojištěnec žádá o přiznání důchodové dávky. Z obsahu správního spisu ani z obsahu napadeného rozhodnutí nevyplynulo, že by správní orgány postupovaly v rozporu s tímto ustanovením, resp. principy v něm zakotvenými.

52. Není proto přiléhavé ani tvrzení žalobce, že postup žalované je v nesouladu s účelem čl. 52 nařízení. Jeho účelem totiž není co nejvýhodnější výpočet důchodu pro jeho poživatele (ve smyslu výběru jeho nejvýhodnějších složek), ale koordinace působení právních předpisů členských států EU tak, aby byly zohledněny všechny doby pojištění a poživatel důchodu tím případně nebyl poškozen, resp. aby na něj dopadala pravidla výhodnějšího systému důchodového pojištění některého z dotčených členských států EU.
53. Soud ještě považuje za vhodné podotknout, že pokud žalobce nesouhlasil již v minulosti s výší stanovené dávky, od které se odvíjí výše dávky nynější, bylo na místě, aby se proti danému rozhodnutí bránil tehdy, ve lhůtách k tomu určených. Že by tak činil, neplyne nejen z obsahu správního spisu, ale ani ze samotné žaloby.
54. S ohledem na výše uvedené krajský soud dospěl k závěru, že žalovaná vydala žalobou napadené rozhodnutí v souladu s náležitě zjištěným skutkovým stavem a také v souladu relevantními právními předpisy.

IV. Závěr a náklady řízení

55. Krajský soud proto uzavírá, že žaloba není v rozsahu uplatněných žalobních bodů důvodná. Proto ji s odkazem na § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl jako nedůvodnou.
56. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované náhrada nákladů řízení ze zákona nepřísluší. Proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. května 2026

JUDr. Jan Rutsch v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje E. S.

samosoudce